

EVA BENGTSSON

Krukan som kropp på Catwalken

YES TILL LIVETS MÅNGFALD

av Britte Montigny

Sommar i Konsthallen Hishult. På den smaragdgröna gräsmattan i skulpturparken, som för varje år växer sig allt större, rör sig en robotgräsklippare som en förvuxen igelkott. Litet försiktigt snusar den på några av utställande konstnären Eva Bengtssons stora keramiska kärl. Spiralformade och/eller ljusgenombrutna, vart och ett unikt, öppnar de sig mot parken och grönskan, mot sommaren och ljuset. Mot livet. Och samtidigt, en förunderlig tanke, är de länkar i en kedja som obruten löper genom människans historia. En kedja som började den dag då flodkulturernas människor för flera tusen år sedan formade sina första lerskålar och brände dem till hållbarhet.

Eva Bengtssons stora keramiska kärl (för stora för att kallas vaser, alltför personliga och egensinniga för att kallas urnor) är fyllda av en kreativ glädje som det är svårt att sätta ord till. Men redan i förstugan till Konsthallen Hishult finns en ingång. Där möter det budskap som löper som en nerv genom såväl Evas keramik som hennes målningar: ett mantra som säger YES till livet och dess mångfald. Som i målningen "Graffiti" säger YES till "klang och tänkekraft, till spion, mix och aggressivitet, till pussmun och grön parakit, till frihet från behov, till krig och härlighet, till kedjor som löper från trohet till vattenkammat till ansvar, från minne till insikt till försoning. Som uppmanar att förvalta oron väl, att vårda hoppet...". En graffittivägg i akvarell och gouache där allt är huller-om-buller-skrivet med små och stora bokstäver, än textat, än med skrivstil i durskalans alla färgklanger. En målning utan tomrum. Utan pauser. Närmast ett självporträtt i ord. Ett "självpporträtt" som kompletteras med ytterligare fem verk i akvarell och gouache: Sol. Blod. Liv. Blues. Sol. En blandning av dur och moll som i mer tyglad form upprepas i några små temperamålningar som visas i Vita rummet, framburna av teman som YES. PLEASE. PEACE. KIND. BLOD. DIVA. BLUE. Ord som på de ganska små panåerna – likaväl som på de keramiska kärnen - blandas med rosor, liljor, blad, prickar, spiraler och konkretistiskt raka linjer.

"Ja", säger Eva "sån't är ju livet". Mångfasetterat. Oförutsägbart, alltid redo att fångas i flykten men utan att låta sig hållas kvar. Varken i sorg eller glädje eller smärta. Alltid föränderligt. Alltid triggande nyfikenheten. För att använda ett slitet modeord: En utmaning. Så blir också leran, det material som hon mest samarbetar med, en del av det oförutsägbara. Ett material till glädje och förtvivlan. Ett material med egen kraft, med egen vilja som inte alltid vill det konstnären vill. Eva pekar på ett av utställningens stora kärl, "Snöspets" tror jag det var eller kanske "Snöhimmel" och visar att det är aningen ovalt i stället för runt. Det var så leran ville ha det.

I ateljén med utsikt mot havet i Nordhalländska Frillesås bygger Eva upp sina oftast meterhöga (eller mer) kärl för hand. Lerring fogas till lerring. "Masseras" så att de smälter samman till oskiljaktighet; växer sig högre och högre, nästan helt perfekt runda. Men inte "Snöspets" eller om det nu var "Snöhimmel". Leran ville inte formas rund. Den valde själv den lätt ovala formen och keramikern fick foga sig, lyda materialets budskap. Och dialogen fortsätter. När Eva och leran väl enats om den slutliga formen och eventuella budskap ristats in, ska kärlet brännas innan det glaseras. Innan det kläs i en dräkt av ömsom feta, trögflytande och gräddfärgade glasyrer, ömsom lasyrtunna, tonade i grönt, i blått, i oxblods-rött; innan det orneras med ord och texter, med blomstersiluetter och bittesmå prickar.

Varje kärl är unikt. En personlighet. Det kan skapas runt (eller nästan runt) med alldeles raka väggar. Det kan öppnas uppåt, utåt eller skapas med skuldror som än sluter sig runt en snäv öppning, än bär upp långa, slanka halsar. Keramiska kroppar med fot, bål, skuldra och hals som i Konsthallens smått geniala presentation paraderar på catwalks som vore de mannekänger. Alla namngivna, ingen den andra lik. På läktarrader står "publiken". Fler kärl i varierande former, alla i eleganta dräkter, klänningar snarare än kostymer. Litet för sig själv står "Shino rosor". Statuarisk. Romantiskt elegant med halsband och rosor vid den snäva öppningen. Med breda skuldror som bär upp en dräkt av gräddfet japansk shinoglasyr som smyckats med prickornament och stråk av bladguld. Ornamentala teman som varieras och upprepas i de skålar och fat som visas i Konsthallens sidorum.

De stora kärnen bygger Eva upp för hand, runt runt – varv efter varv på kavaletten. För de mindre kärl – te- och mjölkkanor, lockurnor – som visas på plan 2 använder hon drejskivan. Men aldrig för massproduktion. Också i litet format är varje verk unikt, präglad av samma livsbejakande budskap som "mannekängerna" på bottenvåningen och de små och stora målningarna.

YES, Eva, YES!